

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/9/2026
Identifikačné číslo spisu: 2324010056
Dátum vydania rozhodnutia: 19.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:2324010056.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného E. D. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 19. marca 2026 v Bratislave dovolanie obvineného E. D. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Miloslava Tótha proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 15. októbra 2024, sp. zn. 6To/80/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. D. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 18. marca 2024, sp. zn. 31T/5/2024, uznal obvineného E. D. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 21.11.2022 v čase okolo 18.00 hod. v Š. na E. ulici pri supermarkete O. sotil odzadu do B. Z., ktorá tým spadla na zem, pri čom utrpela zlomeninu dolného konca vretennej kosti vľavo, v dôsledku čoho mala ľavú hornú končatinu 39 dní naloženú vo fixácii, pričom obžalovaný bol rozhodnutiami Obvodného oddelenia Policajného zboru Šaľa č. bloku W. a W. dňa 24.08.2022 postihnutý pokutou za dva priestupky proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov,

Za to súd obvinenému uložil podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému:
- Q. Y. poisťovňa, a.s., IČO: XX XXX XXX, sídlo D. XX, I., škodu vo výške 112,21 €,
- B. Z., nar. X. E. XXXX, trvalý pobyt S. XXXX/XX, I. I., škodu vo výške 400 €.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený E. D. odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 15. októbra 2024, sp. zn. 6To/80/2024, rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 2 ods. 1 Tr. zák., obvinenému uložil podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024, s poukazom na § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Dňa 8. decembra 2025 podal obvinený E. D. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Miloslava Tótha písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., a síce:
- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namietal, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu ani odôvodnenie rozsudku okresného súdu nevychádza z vykonaných dôkazov a vnútorne si odporuje. Mal za to, že súdy sa riadne nezaoberali posúdením vierohodnosti poškodenej a svedka D. a svoje rozhodnutia v tomto smere riadne neodôvodnili, hoci išlo o kľúčové dôkazy, na ktorých bolo založené rozhodnutie o vine obvineného.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., obvinený namietal, že prokurátor na hlavnom pojednávaní 18. marca 2024 nedal súhlas na čítanie výpovedí svedkov Z. a D. v zmysle § 263 ods. 1, ods. 2 Tr. por., a teda rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia síce konštatoval, že výpovede svedkov prečítal z dôvodu, že obvinený nebol na hlavnom pojednávaní prítomný, osobný výsluch svedkov nepovažoval za potrebný a prokurátor dal súhlas k prečítaniu týchto zápisníc, avšak zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 18. marca 2024 nevyplýva, že súhlas prokurátora na čítanie zápisníc bol udelený.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 2 ods. 7, § 2 ods. 9, § 168 ods. 1, § 263 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ako aj porušenie čl. 17 ods. 1, ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v neprospech obvineného a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej tiež „prokurátor“) podaním z 18. decembra 2025 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. prokurátor uviedol, že obvinený dostal primerané a jasné odpovede na všetky v dovolaní namietané otázky, a to už v napadnutých rozhodnutiach, ktoré potom zároveň preukazujú, že bolo zachované právo obvineného na spravodlivý proces, vrátane jeho práva na obhajobu. K namietanej rozpornosti skutkových okolností uvádzaných vo výpovedi svedkyne - poškodenej B. Z. so skutkovými okolnosťami uvádzanými vo výpovedi svedka A. D. uviedol, že obvineného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčuje predovšetkým výpoveď jeho samotného z prípravného konania, v ktorej opísal priebeh skutku. Prokurátor sa v tejto súvislosti stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, v ktorom súd uviedol, že výpovede svedkyne - poškodenej B. Z. a svedka A. D. vyhodnotil ako dôveryhodné, keďže tieto boli konzistentné a komplexné, bez zásadných rozporov, pričom kľúčovú dejovú líniu skutku opisovali rovnako. Mal za to,

že obvinený vo svojom liste z 31. júla 2024, ktorým doplnil svoje odvolanie z 9. júla 2024, síce namietal rozpornosť svedeckých výpovedí svedkyne - poškodenej B. Z. a svedka A. D., avšak neopísal v čom vidí konkrétne rozpory v ich výpovediach. Keďže namietané skutočnosti neboli obvineným v odvolacom konaní opísané a uplatnené riadne, a teda ak obvineným uvádzané okolnosti neboli riadne namietané najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody podľa 1 písm. a) až písm. g) Tr. por. nemožno použiť. Rovnako tak obvinený nenamietal vo svojom odvolaní ani nedostatočné odôvodnenie prvostupňového rozsudku, preto ani uvedenú skutočnosť nie je možné úspešne uplatniť v rámci uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Prokurátor tiež poukázal na skutočnosť, že uvedené námietky nespádajú pod obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ale týkajú sa vyhodnotenia dôkazu a zistenia skutkového stavu vyplývajúceho z vykonaných a hodnotených dôkazov, pričom však skutkový stav dovolací súd v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepreskúmava, a preto táto námietka nemôže založiť dôvodnosť dovolania a je zjavne nedôvodná aj preto, že obvinený nemá nárok na to, aby súdy hodnotili dôkazy v súlade s jeho predstavami a požiadavkami. K obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. prokurátor uviedol, že vytýkaný nedostatok spočívajúci v absencii súhlasu prokurátora na čítanie zápisnic svedkov v zápisnici z hlavného pojednávania z 18. marca 2024 - porušenie § 263 ods. 1, ods. 2 Tr. por. bolo obvinenému známe už v pôvodnom konaní a nenamietal ho najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nemožno v tomto smere použiť.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného E. D. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 3. februára 2026 bolo dovolanie obvineného E. D. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto

nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúce zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Ak obvinený v intenciách podaného dovolania namieta podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotenie dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Taktiež uviedol, akými úvahami sa spravoval pri posudzovaní konania obvineného. Krajský súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia poukázal na správnosť rozsudku okresného súdu v otázke viny obvineného a tiež na nedôvodnosť jeho odvolacej argumentácie,

pričom sa s každou pre rozhodnutie relevantnou otázkou vysporiadal. Taktiež sa vyjadril k dôveryhodnosti svedkov - poškodenej B. Z. a A. D.. Následne zrozumiteľným a akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvod vedúci k zrušeniu rozsudku okresného súdu vo výroku o treste.

Z rozhodnutia okresného súdu, ani z rozhodnutia krajského súdu, resp. z ich odôvodnení, nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Okresný i krajský súd výstižne a postačujúco odôvodnili, čo ich viedlo k vydaniu konkrétneho rozhodnutia, tieto rozhodnutia preto nevykazujú znaky arbitrárnosti či svojvôle a odôvodnenia ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia podľa § 168 ods. 1 Tr. por.

Z uvedených dôvodov je potrebné námietku obvineného o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu označiť za neopodstatnenú.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takáto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súdom nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojvoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti

Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K námietke obvineného vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., spočívajúcej v tom, že prokurátor na hlavnom pojednávaní 18. marca 2024 nedal súhlas na čítanie zápisníc o výsluchu svedkov Z. a D. z prípravného konania v zmysle § 263 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v dôsledku čoho je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, najvyšší súd uvádza, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní síce explicitne nevyplýva súhlas prokurátora s čítaním predmetných zápisníc, avšak z jej obsahu zároveň nevyplýva ani to, že by prokurátor proti vykonaniu tohto dôkazu namietal. Naopak, zo zápisnice je zrejmé, že práve prokurátor predmetné zápisnice na hlavnom pojednávaní prečítal, čo nasvedčuje tomu, že s vykonaním tohto dôkazu súhlasil. Zároveň je potrebné uviesť, že uvedené pochybenie v postupe okresného súdu pri vykonávaní dôkazov nemalo negatívny dopad na práva obvineného, keďže okresný súd vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obvineného po splnení zákonných podmienok na takýto postup (§ 252 ods. 2 Tr. por.). Zároveň v prípade daných výpovedí nešlo o jediný a ani rozhodujúci dôkaz, na základe ktorého bola ustálená vina obvineného, keďže táto bola preukázaná predovšetkým výpoveďou samotného obvineného z prípravného konania, v rámci ktorej sám priznal, že sa hádal s A.O. D. a dal mu facu a pritom odsotil poškodenú, po čom spadla, ako aj výpoveďou poškodenej. Najvyšší súd zároveň dodáva, že táto námietka obvineného nebola uplatnená najneskôr v odvolacom konaní, a preto ju v súlade s § 371 ods. 4 Tr. por. nemožno použiť.

Najvyšší súd preto uzatvára, že touto dovolacou námietkou nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Pokiaľ ide o namietanie vierohodnosti výpovede svedkov a hodnotenia skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou, dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného E. D. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.